

Pe măsură ce a trecut timpul, Paul a început să recurgă la mijloace mecanice. (Mă uit la cuvântul „mecanic“ – un bărbat nu l-ar folosi.) A început să se bazeze pe manipularea externă, oferindu-i Ellei orgasme clitoridiene. Foarte interesante. Însă o parte din ea le detesta, fiindcă avea impresia că faptul că el voia așa ceva reprezenta expresia dorinței lui de a nu-și asuma obligații față de ea. Avea senzația că lui Paul îi era frică de emoție, fără s-o știe sau fără să-și dea seama de asta (deși poate că-și dădea seama). Orgasmul vaginal reprezintă emoție și nimic altceva, se simte ca emoție și se exprimă prin senzații care nu se pot deosebi de emoții. Orgasmul vaginal e o dizolvare într-o senzație vag generalizată și întunecată, ca și cum ai fi prins într-o viltoare caldă. Există diferite feluri de orgasme clitoridiene, care sînt mai puternice (acesta e un cuvînt masculin) decît orgasmul vaginal. Pot exista mii de fioruri, senzații etc., dar nu există decît un singur orgasm feminin adevărat, care are loc atunci cînd bărbatul, din întreaga sa nevoie și dorință, posedă o femeie și vrea reacția ei absolută. Toate celelalte nu sînt decît niște elemente înlocuitoare și false, fapt pe care îl percepe instinctiv pînă și cea mai neexperimentată femeie. Înainte de Paul, Ella nu mai avusese niciodată un orgasm clitoridian, lucru pe care i l-a și spus, iar el a rămas încîntat.

— Deci ești virgină măcar dintr-un punct de vedere, Ella.

Dar cînd ea i-a spus că nu mai avusese un „orgasm adevărat“ (după cum insista să-l numească) de o asemenea intensitate pînă la el, Paul s-a încruntat involuntar și i-a zis :

— Știi că există psihologi eminenți care afirmă că femeile n-au nici o bază fizică pentru orgasmul vaginal ?

— Atunci psihologii ăștia nu știu mare lucru, nu crezi ?

Și astfel, odată cu trecerea timpului, s-a mutat accentul din relația lor amoroasă de la orgasmul adevărat la orgasmul clitoridian, iar apoi a sosit momentul cînd Ella și-a dat seama (și a refuzat imediat să se gîndească la asta) că nu mai avea orgasme adevărate. Asta se întîmpla chiar înainte de sfîrșitul relației lor, cînd Paul a părăsit-o. Pe scurt, Ella știa, la nivel emoțional, care era adevărul chiar dacă mintea ei nu voia să-l recunoască.

Tot cu puțin timp înainte de sfârșit, Paul i-a spus un lucru (din moment ce, în pat, prefera ca ea să aibă orgasme clitoridiene) pe care ea l-a trecut cu vederea, considerându-l un alt simptom al personalității scindate a acestui bărbat – din moment ce tonul povestirii și abordarea lui narativă contraziceau ceea ce simțea ea, de fapt, alături de el.

— Azi, la spital, s-a întâmplat ceva ce te-ar fi amuzat, îi zise Paul.

Stăteau în întuneric, în mașina parcată în fața casei Juliei. Ella se strecură ca să se apropie mai mult de el, iar Paul își petrecu brațul pe după umerii ei. Ella îi simțea întregul trup scuturându-se de râs.

— După cum știi, mărețul nostru spital oferă prelegeri bilunare pentru angajați. Ieri s-a anunțat că profesorul Bloodrot ne va ține o prelegere despre orgasm la femela de lebădă.

Ella se îndepărtă instinctiv de el, însă Paul o trase înapoi și-i zise :

— Știam c-o să faci asta. Stai cuminte și ascultă. Sala era plină – se înțelege de la sine. Profesorul s-a ridicat în picioare, la un metru nouăzeci cît are el, ca o riglă îndoită care se îndreaptă, cu bărbuța aia albă bițuindu-se dintr-o parte într-alta, și ne-a zis că a demonstrat în mod hotărîtor că femela de lebădă nu are orgasm. Și că o să folosească această utilă descoperire științifică drept bază pentru o scurtă discuție despre natura orgasmului feminin în general.

Ella izbucni în râs.

— Da – și știam că o să rîzi tocmai la partea asta. Dar n-am terminat. În acel moment era limpede că începuse agitația în sală. Lumea se ridica să plece. Părînd enervat, venerabilul profesor ne-a zis că speră ca acest subiect să nu jignească pe nimeni. La urma urmei, spre deosebire de superstițiile legate de sex, în toate spitalele de acest gen din întreaga lume se realizează cercetări în domeniul sexualității. Cu toate acestea, lumea începuse să plece. Cine pleca? Toate femeile. În sală erau vreo cincizeci de bărbați și vreo cincisprezece femei. Și toate acele doamne doctor s-au ridicat și s-au îndreptat spre ieșire de parcă ar fi primit ordin s-o facă. Profesorul nostru era foarte deconcertat. Și-a scos bărbuța

la înaintare și ne-a zis că e uimit de faptul că doamnele colege, pe care le respectă atât de mult, sînt capabile de o asemenea pudibonderie. Dar n-a folosit la nimic, nu mai rămăsese nici o femeie în sală. La care profesorul nostru și-a dres glasul și ne-a anunțat că-și va continua prelegerea, în ciuda atitudinii deplorabile a doctorițelor. Ne-a spus că, pe baza cercetărilor sale pe segmentul femelelor de lebădă, a ajuns la opinia că nu există nici o bază fiziologică pentru orgasmul vaginal la femei... nu, nu te îndepărta, Ella, zău că femeile sînt nemaipomenit de previzibile. Stăteam lîngă doctorul Penworthy, care are cinci copii și care mi-a șoptit că i se pare foarte ciudat că n-a venit și soția profesorului – o doamnă foarte preocupată de binele public și nelipsită de la micile prelegeri ale soțului ei. În acel moment, am comis un act de trădare față de sexul meu. Le-am urmat exemplul femeilor și am ieșit din sală. Ele dispăruseră toate. Era foarte ciudat, nu se zărea picior de femeie în jur. Dar, în cele din urmă, am dat peste vechea mea prietenă Stephanie, care bea o cafea la bufet. M-am așezat lîngă ea. Era evident că voia să stea departe de mine. I-am zis : „Stephanie, de ce ați plecat toate de la prelegerea categorică despre sex a marelui nostru profesor?”. Mi-a aruncat un zîmbet dușmănos și mi-a răspuns cu multă dulceață în glas : „Dragul meu Paul, după atîtea secole, orice femeie, cu sau fără minte la cap, știe că nu trebuie să-i întrerupă pe bărbați cînd încep să le spună ce cred despre sex“. Am avut nevoie de o jumătate de oră de muncă grea de convingere și trei căni de cafea ca s-o fac pe prietena mea Stephanie să-i placă iar de mine.

Paul rîdea din nou, cu brațul petrecut pe după Ella. Se întoarse ca s-o privească în ochi și-i spuse :

— Da. Hai, nu te supăra și tu pe mine doar fiindcă aparțin aceluiași sex ca profesorul – asta i-am spus și lui Stephanie.

Elle i se topi furia și rîse împreună cu el. În sinea ei, își spuse : Diseară o să vină cu mine. Dacă pînă de curînd Paul rămăsese aproape în fiecare noapte cu ea, în ultima vreme își petrecea cîte două-trei nopți pe săptămîină acasă. Aparent pe negîndite, Paul îi zise :

— Ella, ești femeia cel mai puțin geloasă pe care am cunoscut-o vreodată.

Ella se simți străbătută de un fior rece, apoi de panică, după care mecanismul de apărare intră repede în acțiune, nu mai auzi nimic din ceea ce-i spunea el și-l întrebă:

— Vii cu mine?

— Mă hotărâsem să nu vin. Dar dacă chiar m-aș fi hotărât, n-aș mai fi aici cu tine, nu-i așa?

Urcară la etaj, ținându-se de mână. Paul îi zise:

— Mă întreb cum te-ai înțelege cu Stephanie.

Ella își spuse că Paul o privea ciudat, „de parcă ar experimenta ceva”. Simți același val ușor de panică, în timp ce-și spunea: Vorbește foarte mult despre Stephanie în ultima vreme, ceea ce mă face să mă întreb dacă... După care gândurile i se estompară și-i zise:

— Am ceva de mâncare dacă ai chef de cină.

Mîncară amîndoi, iar Paul se uită la ea și-i zise:

— Ești și o bucătăreasă foarte bună pe deasupra. Ce să fac cu tine, Ella?

— Exact ce faci și acum, îi răspunse ea.

Paul o privea cu un umor disperat, exasperat, pe care Ella i-l observase tot mai des în ultima vreme.

— Și n-am reușit să te schimb cîtuși de puțin. Nici măcar în privința modului în care te îmbraci sau îți aranjezi părul.

Acesta era un conflict care reapărea frecvent între ei. Paul îi dădea părul într-o parte sau într-alta, îi trăgea materialul rochiei ca să cadă altfel pe ea și-i spunea:

— Ella, de ce te încapățînezi să arăți ca o profesoară foarte sobră? Slavă Domnului, nu ești deloc așa.

Îi aducea cîte o bluză decoltată sau îi arăta o rochie într-o vitrină, spunîndu-i:

— De ce nu-ți cumperi o rochie ca asta?

Însă Ella continuă să-și prindă strîns părul la spate și refuză hainele fabuloase care îi plăceau lui. În adîncul minții, își spunea: Acum se plînge că nu sînt mulțumită cu el și vreau să fiu cu altul. Ce-ar crede dacă m-aș apuca să port haine sexy? Dacă aș deveni foarte ademenitoare, n-ar putea suporta schimbarea. Chiar și așa e destul de rău.

Ella îi spuse o dată, rîzînd:

— Paul, mi-ai cumpărat bluza aia roșie. E atît de decoltată încît îmi lasă sînii la vedere. Dar cînd m-am îmbrăcat

cu ea, ai intrat în cameră, te-ai apropiat imediat de mine și mi-ai încheiat toți nasturii – ai făcut-o instinctiv.

În acea seară, se apropie de ea, îi desfăcu părul și i-l lăsă să cadă pe spate. Privind-o de aproape cu o expresie încrunțată, îi despleti câteva șuvițe peste frunte și-i aranjă părul în jurul gâtului. Ella îl lăsă să facă ce vrea, rămânând tăcută sub căldura mâinilor lui, zîmbindu-i. Dintr-odată își spuse: Mă compară cu cineva, mă privește, dar nu pe mine mă vede. Se îndepărtă de el repede, iar Paul îi zise:

— Ella, ai putea fi o femeie frumoasă foc dacă ți-ai da silința.

— Deci nu crezi că sînt frumoasă acum?

Paul gemu, apoi rîse și o trase în pat, lîngă el.

— Evident că nu.

— Prea bine, zise ea, zîmbitoare și plină de încredere.

În acea noapte Paul îi spuse, aproape în treacăt, că i se oferise o slujbă în Nigeria și că se gîndea să se ducă acolo. Ella îl auzi, dar cu un aer absent, acceptînd tonul neglijent pe care îl impunea el situației. Apoi își dădu seama că în suflet i se căsca un hău de disperare și că se întîmpla ceva decisiv. Totuși, ea continua să-și spună: Ei bine, asta va rezolva totul. Pot să mă duc cu el. Nu mă reține nimic aici. Michael poate să se ducă la școală și acolo. Și ce m-ar putea reține aici?

Era adevărat. Stînd întinsă pe întuneric în brațele lui Paul, își spuse că, de-a lungul anilor, acele brațe îi îndepărtaseră treptat pe toți ceilalți. Ella nu ieșea decît rareori în oraș, fiindcă nu-i făcea plăcere să iasă singură și fiindcă acceptase, încă de la început, că ieșirile în grup nu meritau efortul, la cîte probleme îi aduceau. Paul fie devenea gelos, fie îi spunea că el nu-și avea locul printre prietenii ei din cercurile literare. La care Ella răspundea:

— Nu sînt prieteni, sînt cunoștințe.

Nu avea nici o legătură esențială cu altcineva în afară de fiul ei, de Paul și de Julia. Relația cu Julia avea să reziste, era o prietenie pe viață. Așa că îi spuse:

— Pot să vin cu tine, nu?

Paul șovăi și-i spuse, rîzînd:

— Nu cred că vrei să renunți la toate evenimentele literare captivante din Londra.

Ella îi răspunse că era nebun de legat și începu să-și facă planuri de plecare.

Într-o zi îl însoți acasă la el. Soția și copiii lui erau plecați în vacanță. S-au dus acolo după ce văzuseră un film împreună, iar el îi zisese că voia să-și ia o cămașă curată. Paul își parcă mașina în fața unei căsuțe plasate într-un șir de case identice dintr-o suburbie aflată la nord de Shepherd's Bush¹. Pe un petic de grădină îngrijită zăceau abandonate multe jucării.

— Îi tot spun lui Muriel să aibă grijă cu copiii, zise Paul pe un ton supărat. Chiar n-ar trebui să-și lase lucrurile așa, împrăștiate peste tot.

Atunci înțelese și Ella că aceea era casa lui.

— Hai, intră puțin, îi zise el.

Ella nu voia să intre, dar îl urmă. Holul era îmbrăcat într-un tapet înflorat obișnuit, avea un dulap de culoare închisă și un covor lung și drăguț. Dintr-un oarecare motiv, imaginea o consolă pe Ella. Sufrageria provenea dintr-o altă epocă a gustului: trei tapete diferite, cu perdele și pernuțe care nu se asortau. Era limpede că tocmai fusese renovată: încă mai avea o anumită atmosferă de expoziție. Era deprimant, iar Ella îl urmă pe Paul în bucătărie, în căutarea cămășii curate și, de această dată, a unei reviste medicale de care avea nevoie. Bucătăria era cea mai folosită cameră din casă și arăta mizerabil. Însă un perete fusese îmbrăcat în tapet roșu, deci s-ar fi zis că și această încăpere era pe cale să fie transformată. Pe masa din bucătărie zăcea un maldăr de câteva zeci de exemplare din *Women at Home*. Ella avu senzația că încasase o lovitură, însă își spuse că, în fond și la urma urmei, lucra și ea la acea revistă dezgustătoare și snoabă și ce drept avea, atunci, să se uite cu dispreț la cei care o citeau? Își spuse că nu cunoștea pe nimeni care să se implice trup și suflet în propria muncă, își spuse că toată lumea părea să lucreze fără tragere de inimă, cu cinism sau

1. Cartier rezidențial din vestul Londrei, aflat în districtul Hammer-smith and Fulham.